

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického, JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. K.**, zastoupena JUDr. Ivanem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Za Humny 2172, Uherský Brod, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2013, č. j. 34 Ad 41/2012 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba stěžovatelky a o náhradě nákladů řízení rozhodnuto tak, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost. Usnesením ze dne 1. 11. 2013, č. j. 3 Ads 73/2013 – 20 byl žalobkyni ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Ivan Dvořáček, advokát. Tímto usnesením byla žalobkyně vyzvána k doplnění kasační stížnosti tak, že uvede, z jakých důvodů napadá rozsudek krajského soudu a také konkrétní námitky směřující k uplatnění kasačních důvodů podle § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). K doplnění kasační stížnosti byla žalobkyni stanovena lhůta jednoho měsíce od doručení předmětného usnesení, přičemž žalobkyně byla poučena, že pokud kasační stížnost nebude včas doplněna, může být odmítnuta. Usnesení bylo doručeno žalobkyni 8. 11. 2013 a lhůta k doplnění kasační stížnosti marně uplynula dne 9. 12. 2013.

Dne 2. 12. 2013 bylo doručeno Nejvyššímu správnímu soudu podání ustanoveného zástupce stěžovatelky ze dne 28. 11. 2013, kterým žádal ustanovený zástupce o zrušení svého ustanovení. Jako důvod uvedl svůj špatný zdravotní stav a postupné utlumování advokátní činnosti. Také uvedl, že se s ním žalobkyně doposud nespojila. Dne 12. 12. 2013 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání žalobkyně, v němž uvedla, že žádá o

ustanovení jiného zástupce, protože ustanovený zástupce se zastupování „zřekl“ a dále uvedla, že nemohla kontaktovat svého ustanoveného zástupce v jeho sídle, až nyní se dozvěděla adresu jeho kanceláře z žádosti o zrušení ustanovení, která jí byla ustanoveným zástupcem také zaslána.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že lhůta stanovená k doplnění kasační stížnosti je propadlá. Nejvyšší správní soud je vázán včas uplatněnými kasačními důvody, jejich absence nenapravená postupem, který předpokládá zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) brání pokračování v řízení o kasační stížnosti, čehož důsledkem je její odmítnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Afs 95/2013 – 25 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06). Lhůtu k doplnění kasační stížnosti lze podle výslovné dikce zákona (srov. § 106 odst. 3 in fine s. ř. s.) prodloužit pouze na žádost stěžovatele, a to z vážných důvodů a nejdéle o další měsíc. V projednávané věci žalobkyně ani její ustanovený zástupce o prodloužení lhůty k odstranění vad kasační stížnosti nepožádali. Žádost o zrušení ustanovení ustanoveného zástupce soudem je přitom pro běh lhůty stanovené k doplnění kasační stížnosti irelevantní.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost žalobkyně musí být odmítnuta podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť nebyla doplněna ve lhůtě stanovené usnesením Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o ustanovení zástupce žalobkyni nabylo právní moci dne 8. 11. 2013. Po tomto datu bylo možné zrušit ustanovení zástupce žalobkyně, a to z důvodů taxativně vymezených ustanovením § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, které však nebyly v projednávané věci naplněny. Nejvyšší správní soud také podotýká, že ač ustanovenému zástupci žalobkyně bylo doručeno usnesení o jeho ustanovení již dne 5. 11. 2013, ustanovený zástupce požádal o zrušení ustanovení teprve podáním ze dne 28. 11. 2013.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že dle dostupných podkladů je nárok žalobkyně v současné době problematický. Věcně jde o to, že žalovaná zamítla žádost žalobkyně o starobní důchod z důvodu nezískání potřebné doby pojištění. Krajský soud následně konstatoval v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku, že i kdyby byla žalobkyni přiznána sporná doba péče o nejstarší dceru, ani tak by nedosáhla ke dni vzniku nároku na starobní důchod potřebné doby pojištění. Případné řešení situace dle § 29 odst. 2 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění přichází v úvahu teprve v budoucnosti.

Obecně je rovněž třeba upozornit na to, že ke zmírnění naznačených tíživých sociálních poměrů slouží jiná právní úprava dle zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. (v kontextu s § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu